

Cada nació, cada poble, cada país té uns mites fundadors, mig llegendaris mig històrics que ajuden la gent a fabricar-se unes arrels comunes i a ser orgullós de la comunitat humana a la qual pertany.

Els suïssos tenen la figura de Guillem Tell, un heroi del segle setze que va personificar l'ideal de coratge, de lluita i d'unió de cara al Sacre Imperi Romanogermànic que volia annexionar la Confederació Helvètica. Era un habitant de Bürglen a l'actual cantó suís d'Uri

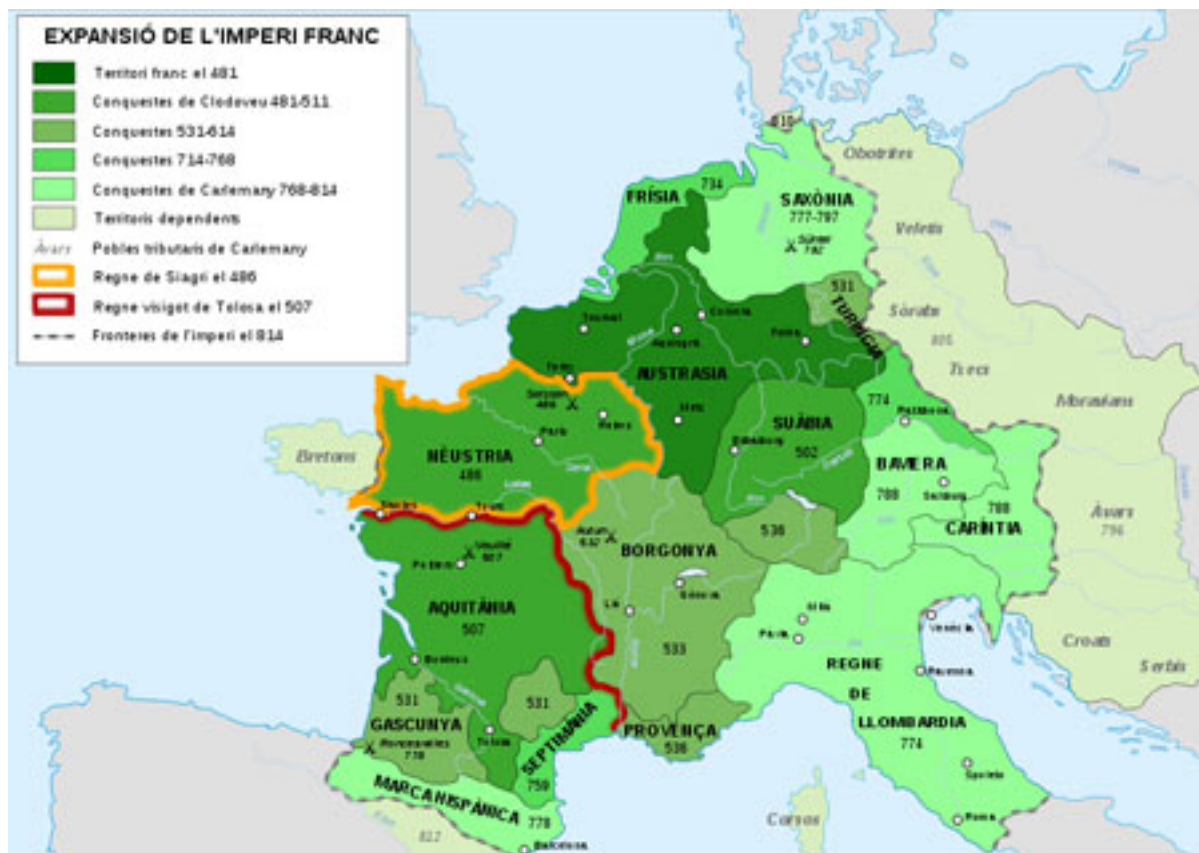

Guillem Tell quan va haver de disparar la ballesta
contra una poma col·locada sobre el cap del seu propi fill

Els francesos tenen un Clodoveu I (466-511) que va expulsar els gots de la Gàl·lia, va establir

la capital del regne franc a Lutècia (actual París) i, convertint-se al cristianisme, va oficialitzar aquesta religió a tots els territoris francs.

També tenen una batalla «importantíssima», la de Poitiers, el 10 d'octubre de l'any 732, quan el cabdill franc Carles Martell va parar en sec l'expansió islàmica cap al nord i així va impedir la invasió d'Europa per part dels musulmans i així va preservar el cristianisme com a fe d'Occident.

Imperi franc origen mític de l'estat francès

I nosaltres els catalans, què tenim com a mites fundadors ?

Doncs tenim un Guifré el Pilós (840-897) amb el seu escut daurat sobre el qual el rei franc Carles el Calb hauria traçat quatre barres vermelles amb els dits tacats de la sang de les ferides del propi comte català.

Sepulcre del Comte Guifré al monestir de Ripoll

També tenim un tal Oliba (971-1046), abat de Sant Miquel de Cuixà i Sant Martí del Canigó, besnét del Guifré, una de les figures amb més influència i rellevància del seu temps, en la gestació de la cultura catalan i gran impulsor de l'art romànic. Va presidir la primera assemblea de Pau i Treva de Déu de la qual tenim notícia a Toluges, l'any 1027 ; assemblea on es va decidir limitar les rapinyes i violències feudals

Faré unes reflexions sobre aquests mites de la nostra nació.

Diuen del Guifré que va néixer a Rià de Conflent ; allà hi podia admirar la muntanya emblemàtica dels catalans: el Canigó.

En aquests temps remots, els Hispanis (pobladors peninsulars) s'havien refugiat a les terres pirinenques orientals, sota la protecció del potent Canigó, per fugir de l'ocupació musulmana i els visigots (els amos de l'antiga « Gotolàndia » que esdevindria més tard Catalunya) havien hagut de demanar l'ajuda dels francs per poder recuperar unes terres al sud que anomenaren Marca Hispànica.

En Guifré i els de la seva família tenien un monestir benedictí important com a referent (els monestirs eren els llocs on és concentrava la cultura en aquella època): Sant Miquel de Cuixà i des d'aquest monestir marxarien els monges que anirien a fundar el famós monestir de Ripoll l'any 880.

El Monestir de Santa Maria de Ripoll és un dels edificis més importants de l'arquitectura romànica catalana. És un dels edificis més importants de l'arquitectura romànica catalana.

